

Det ærede Medlem ser ikke dette Brev, han faar ikke Brevet udleveret den 16. August i Esbjerg. Hvis han havde kendt Indholdet, vilde han ikke deri have fundet de to Ord „drikfædig“ og „mis-handle“. Men inden den 22. August er det fortalt til Pigen, at der staaer dette omtalte i Brevet . . . (*Sabroe*: Af hendes Fader!) . . . uden at det ærede Medlem har haft Brevet i Hænde. Hvorledes hænger det sammen? Og det ærede Medlem fortæller det igen her i Tinget, for han skaaner os ikke for den Slags Ting, saa løse de end ere. Han omtaler det her i Tinget ganske ugenert, saa vidt jeg husker, endog med en Skærpelse.

Det lykkedes altsaa ikke det ærede Medlem at faa Brevet den 16. August, og det er et Hovedpunkt. Borgmesteren beholder det og sender det senere til Overretsassessor Schrøder, det findes i Aktstykkerne. Det ærede Medlem fik ikke Brevet, men desuagtet kender han dets Indhold, d. v. s. et Indhold, som ikke fandtes i Brevet, da det endelig kom frem. Det er dobbelt mystisk. Det ærede Medlem har 3 Gange refereret Indholdet af et Brev, som han ikke kender, og det et Brev, som, hvis han kendte det, ikke indeholdt det, han refererede. Første Gang er det refereret for Jørgine Christine Nielsen, anden Gang for Overretsassessor Schrøder og tredje Gang her i Folketinget. Det findes Sp. 511, hvor han føjer følgende til: „Men Fru Bransholm havde, da Pigen 14 Aar gammel løb væk fra hende“ — hun løb nu ikke væk, hun rejste væk med Fru Bransholms Tilladelse, men blev saa hjemme — „for at faa hende tilbage skrevet til Borgmester Lyngbye og søgt at sværte Pigens Fader for at faa Borgmesteren til at fratage ham Barnet.“ Han insinuerer, at Fru Bransholm har skrevet et saadant nedrakkende Brev om Pigens Fader for at faa Borgmesteren til ved Øvrighedens Magt at tage Barnet fra Faderen og føre det tilbage til „Hebron“. Men der er ikke et eneste sandt Ord deri. Det er blottet for Sandhed. Brevet indeholdt, da det endelig kom frem, ikke disse Udtryk. Der stod tværtimod deri, at Fiskehandler Nielsen sikkert var en grundskikkelig Mand, men vistnok en Nathue, som Konen styrede o. s. v. Det er et stift

Stykke. En saadan Sladderhistorie vover det ærede Medlem at præsentere her i Tinget med et saadant Tillæg, som er helt nyt og meget krænkende for Modparten, nemlig at det er for at paavirke Borgmesteren til med Lovens Magt at tage Barnet fra Faderen. Derved forgifter han Forholdet mellem Plejebarnet og Plejemoderen, hvilket faktisk efter det Brev, jeg oplæste, i Efteraaret var ved at komme i Orden igen. Nu kan Plejebarnet af alle Mennesker i Verden daarligst lide Plejemoderen.

Jeg vil spørge: Er dette en god Opdragelse, at berøve Børnene Tilliden til dem, som de skulle staa nærmest? Det, det gælder om ved en Opdragelse, er dog, at der bestaar et Tillidsforhold, et Kærlighedsforhold fra Børnenes Side overfor dem, der staa Børnene nær. Men det Baand, der binder og knytter under Livets vanskeligste Forhold, rives her i Stykker med unænsom Haand. Pigebarnet skal gøres led og ked af sin Plejemoder. Det er den samme lille Pige, Jørgine Christine Nielsen, som er omtalt i Forbindelse med Stikkelsbærriset, som jeg før nævnte, men som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa at omtale, da det er et af de Punkter, som det er vanskeligst at faa klarat. Selvfølgelig er denne Risning ikke bevist, men den er heller ikke fuldt og klart afkræftet, saa vidt jeg som Lægmand kan se, men det vil den højtærede Justitsminister maa-ske nærmere kunne forklare.

Jeg mener nu at have ført en Række Beviser for, at jeg har haft Ret til at tale, som jeg gjorde i sin Tid, i Anledning af det ærede Medlems Forhold til den Digtning, som jeg skitserede, den Maade, han tog det hele paa, som beviste Kendsgeringer. Jeg havde Lov til at tale saaledes, som jeg gjorde, om hans underlig ubestemte og vaklende Forhold til det faktisk foreliggende, navnlig med Hensyn til dette Brev og Pigens Vidneforklaring og andre Ting. Og jeg kan slutte Omtalen af den Slags Ting — inden jeg endelig afslutter — med at sige, at naar jeg nu ser, at det ærede Medlem rejser omkring og forsøger en haanlig Nedrakning af Overinspektøren — som han mærkværdig nok stadig bruger en fejl Benævnelse om, idet han kalder ham Overvægeinspektøren,